

Haina de lumină

Miercuri, 21 aprilie 2010

Gili Cârstea

Evlavia fără putere predicată în zilele noastre nu știe nimic - și nici nu vrea să știe – despre scopul lui Dumnezeu cu poporul Său. Ea doar amețește pe oameni cu scopul ei, acela de a produce păcătoși declarați sfinți, de a oferi o manta care să ascundă realitatea crudă că suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Biserica a devenit o casă de modă pentru toate gusturile, oferind o largă diversitate de haine ca substitut pentru neprihănirea lui Hristos.

Se întâmplă așa deoarece nu am reușit, ca popor, să înțelegem că „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Potopul de predici revărsat săptămânal de la amvoanele adventiste nu fac decât să biciuiască pe închinători, să-i provoace emoțional să-și cârpească hainele teologice, în speranța că astfel vor crește, se vor dezvolta spiritual, etic, social. În timp ce vasului de lut i se dă o atenție coplesitoare, comoara pentru care există vasul este nu numai nebăgată în seamă, dar chiar contestată, ironizată, marginalizată.

Nimeni nu pare să observe că trec milenii unul după altul și nicio generație a poporului lui Dumnezeu nu a reușit să înțeleagă corect, și să repare, catastrofa din Eden. Haina de lumină este încă pierdută, continuăm să fim „lipsiți de slava lui Dumnezeu,” dar nu suntem dispuși să luăm în serios demonstrația lui Dumnezeu în Hristos, și scopul pentru care El a ridicat în mijlocul poporului Său un prototip, un model al sanctuarului noului legământ.

Templul vechiului legământ, o structură al cărei scop unic era adăpostirea Șekinei, urmărea să descopere intenția lui Dumnezeu cu sanctuarul noului legământ. Când slava lui Dumnezeu se întoarce în locuința ei, scopul lui Dumnezeu este atins, omul mort în păcat este din nou conectat la izvorul vieții, iar haina de lumină pierdută în Eden revine, făcând inutilă această provizorie și ofensatoare soluție a frunzelor de smochin pe care o slujim cu un zel incredibil.

Când inspirația vorbește despre „dregători de spărturi” și întoarcere la „căile din vechime,” ea se referă la spărtura care s-a produs în Eden, când Duhul lui Dumnezeu a fost alungat din templele Sale; se referă la Calea consacrată, adică părtașia de natură divină, la

care trebuie să se întoarcă omenirea, dacă dorește să onoreze înaltul destin așezat la picioarele ei.

Recuperarea hainei de lumină pierdută în Eden este posibilă doar prin întoarcerea la pomul vieții. Singura explicație pentru care nu am obținut-o până acum este că o așteptăm să cadă din pomul cunoștinței, unde Șarpele deghizat în Hristos joacă rolul vieții lui, suflând asupra închinătorilor o influență nesfântă, plină de lumină și putere. Ne dă impresia că vom ajunge la nemurire prin descoperiri științifice, și batjocorește fin pe cei care mai aruncă câte o privire spre pomul vieții.

Acest spectacol se repetă cu fiecare generație, dar haina de lumină tot nu apare. Nu este acesta un motiv destul de serios spre a ne întreba dacă noi, ca popor, mai reușim să vedem deosebirea dintre pomul vieții și pomul cunoștinței, dintre Hristos și Baal? De ce nu ne zguduie cumplita constatare a strămoșilor, repetată în fiecare generație, că „secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți” (Ier 8:20)?

Cerul încă ne invită, cu infinită milă, să descoperim scopul lui Dumnezeu, să căutăm puterea pe care o aduce părășia de natură divină:

„Divinitatea și omenescul erau unite în Hristos, ca să ne poată descoperi scopul lui Dumnezeu, și să-l aducă pe om în strânsă comuniune cu El. Această uniune ne va face în stare să biruim pe vrăjmașul; prin credință în Hristos vom avea putere divină” (RH 6 dec 1892).

„Hristos a venit pe pământ spre a aduce divinitate omenirii. Avem nevoie de acea divinitate; tineri și bătrâni au nevoie de ea. Dacă nu știți nimic despre această putere, vă rog, pentru numele lui Hristos, căutați-o” (Ms 33, 26 mai 1909; 8MR 291).